

Anul I nr. 16 1991

POP

- ★ Steve Vai si Joe Satriani doi mari prieteni
- ★ Cite ceva despre Mike Old field
- ★ Raspundem daca sintem in stare
- Rubrica de Andrei Partos
- ★ Beatles
- ★ Top '30
- ★ Program video-satelit tvr

Rock'n Sport

supliment săptăminal al cotidianului
CURIERUL NATIONAL

Dacă as fi impresar,
tot pe IRIS as merge...

de toate

Ascultăm în fugă ROCHERI DURI CU ZURGĂLĂI...

Îa fiți atenti ce-am primit de la Vali LITA (Sinaia): „Mă Dane, uite, eu promit un top bilunar pentru RADIO și unul pentru TV, în speranța că pînă la urmă va ieși ceva real (cu punctaje) — asta depinde și de numărul scrisorilor, nu?”

TOP RADIO:

1. „SLAGAR TOP ROCK '91“ — Dacă n-ar fi Titus Andrei, săracu' ce ne-am face? 2. „19 PENTRU TOTDEAUNA“ — Degeaba se zbat ei doi, Liviu și Gabi, că muzica bună tot nu e ascultată... 3. „PITTIS-SHOW“ — Toate ca toate, dar dacă s-ar tunde MOTU, cine ne mai dă nouă Led Zeppelin? 4. „METRONOM '91“ — Trăiască și înflorescă sponsorii din S.U.A., că altfel... ne inundă potopul (de cuvinte)! 5. „TOP '91“ — Norocul aici poartă numele de „Liviu Zamora“ (de unde ai luat, frate, vocea asta spațială?...!) 6. „STUDIO-ROCK“ — „Ursulescu și ai săi, Rockeri duri cu zurgăli!“

E moartea cea mai sigură! 7. „RADIODISCOTECA PENTRU TINERET“ — Pentru efortul remarcabil de a lansa noul hit: „Mama săraca a plecat cu vaca!“ Vacă, vacă, dar e de lapte?!... 8. „O MELODIE PENTRU FIECARE“ — Sau cea mai bună rețetă pentru o gustoasă ciorbă de potroace! 9. „FONORAMA“ — Cea mai serioasă emisiune. No comment! 10. „DYNAMIC TON“ — Bravo ei! Rezistă cu brio concurenței de pe UUS, spre furia „blue-jeansilor“... MARELE PREMIU: Săptămîna aceasta premiul revine fără mari emoții emisiunii „VINERI NOAPTEA... IN DIRECT!“ Argumentul rezistă, se pare, celor mai mari calamități: „Somnambuli de vineri noaptea / Sintem toți, și toți, și e corect: Dar mai greu e să-nchizi ochii / Vineri noaptea... in direct!“ E cea mai bună! Pe bune! Cît despre Adina Sin (Constanța), ea scrie: „Cred că la ora actuală, cea mai bună este Radio Disco Ring. Și cu asta... gata!“ Chiar așa... S-auzim numai muzică bună!

DAN DIACONESCU

Supliment editat de „Presa liberă“ în asociere cu cotidianul societății „Curierul național“ Tiparul executat de Combinatul Poligrafic București

ROD STEWART

ROD STEWART a aflat că, pe lângă cei 2 copii, Kimberley (11 ani) și Sean Roderick (10 ani), din prima căsătorie și Ruby (3 ani) din relația cu Kelly Emberg, mai are o fiică! Se numește Sarah Thubron, are 27 de ani (cu 6 mai mult decît actuala soție a lui Rod, Rachel Hunter), este roscată (așa-i cînd ai un tată scoțian), a venit pe lume în 1963. Pe atunci tînărul R.S., era un artist amator. Mama fetii, studenta Susie (la Arte) și-a abandonat copilul într-un orfelinat, după ce la rîndul ei fusese părăsită de iubit, plecînd în Franța. Cînd fetița a împlinit 2 ani a fost înfiată de familia Thubron. Acum locuiește în Sussex și este asistentă medicală. În urmă cu 10 ani a aflat numele tatălui ei, întîmplarea făcînd ca tot el să fie solistul preferat. Cu greu,

R.S. a acceptat să se întîlnească cu Sarah. Cei doi s-au înteles foarte bine de la prima vedere. Firește Sarah nu și-a iertat părinții pentru faptul că au părăsit-o, dar mai lezată a fost cînd Rod n-a invitat-o la recenta nuntă cu Rachel! În ciuda numeroaselor aventuri Rod este un familist convins. Fraților săi Don (60 de ani) și Bob (55) le-a trimis suma de 30.000 de mărci pentru a-i avea alături la nuntă, în timp ce mama sa, fiind paralizată nu s-a putut deplasa. Tatăl a decedat anul trecut în urma unui atac de cord, moment depășit extrem de greu de Rod, care l-a iubit mai mult decît pe oricine pe lume. (M.G.)

„NAȘUL“ REVINE

„NAȘUL“ REVINE. Festivalul filmului de la Berlin a fost un nou triumf pentru regizorul Francis Ford Coppola. Noul său film „Nașul III“, prezentat „hors concours“, a intrunit șapte propuneri pentru viitoarele premii OSCAR. Superproducția, care a costat 44 milioane de dolari, continuă saga clanului Corleone. De această dată, la New York și în Sicilia, înfruntînd in-

trigile Vaticanului. Rolul principal este interpretat de Al Pacino, care nu a mai turnat un film de aproape cinci ani. „Nașul III“ este ultima serie din filmele lui Coppola purtînd titlul „Godfather...“ pentru care, de-a lungul a două decenii, a încasat peste 800 milioane de dolari. Comentînd tema ultimei sale pelicule, marele realizator spunea că „este o tragedie shakespeariană pe tema Mafiai“. (A.C.)

RICK ASTLEY

RICK ASTLEY. Numele său complet este Richard Paul Astley. S-a născut pe 6 februarie 1966 la Newton-Le-Willows (comitatul britanic Lancashire), are 1,65 m, ochi căprui și păr castaniu-roscat. A fost crescut numai de tatăl său, mama părăsindu-l cînd băiatul împlinea 5 ani. Rick are 2 frați și o soră: John (31 ani, grădinar), Mike (28 de ani, librar) și Janet (36 ani, secretară). Pe actuala lui prietenă (de origine daneză), Lene, a cunoscut-o în octombrie 1989, iar înaintea Crăciunului aceluiași an s-au mutat împreună în locuința lui Rick din Wimbledon. Pasiuni îi sînt schi, golf și tenis. Sub ochiul drept și deasupra sprincenei solistul are cîteva mici cicatrici, „achiziționate“ în urma unor căzături de pe bicicletă. Rick poartă ochelari.

Devenirea sa ar fi următoarea: a frecventat cursurile școlii „Selwyn Jones Camp“ din Newton, unde împreună cu cîteva colegi a înființat trupa Give Way, în care a activat ca baterist. A absolvit liceul în iunie 1982, iar din septembrie a început să lucreze la serele „Parkside Leisure Centre“, patronate de tatăl său. În 1983 a devenit solist și saxofonist al formației F.B.I.

EMILY LLOYD (17 ani) este fiica nelegitimă a cunoscutului actor Peter Falk. S-a născut în Anglia, iar în prezent locuiește la Los Angeles. Fire foarte sportivă, practică patinaj, călărie și joacă baschet cu băieții. În curînd va fi protagonistă în comedia de acțiune „Cookie“.

LORYN LOKLIN, o frumoasă blondă din California de Sud, își începe cariera la Hollywood printr-un rol principal în comedia „Filofax“, avîndu-l drept partener pe James Belushi. Deși Loryn are 1,76 m., picioare foarte lungi, nu s-a gândit niciodată să devină fotomodel, și cu atît mai puțin actriță — visul ei a fost să profeseze ca jurist. În prezent locuiește la Los Angeles, în compania a două pisici. De prietenul ei, expert în computere, s-a despărțit pentru că „Se ocupa mult mai mult de calculatoarele lui, decît de mine“.

TELEVIZIUNE

selecțiuni din program

Vineri (10 mai), dimineața, un film de dragoste din perioada tîrzie a „Noului val“ francez: **Genunchiul lui Claire** (Le genoux de Claire) de Eric Rohmer cu Jean Claude Brialy. ● Seara, un nou roman folieon: **Destinul familiei Howard** (Howard's Way) o producție B.B.C. (casă care asigură toate garanțiile unui înalt profesionalism) realizată de Pannant Roberts în anul 1985, cu: Maurice Colbourne, Tracey Childs. O nouă saga a unei familii celebre, puternice și numeroase, care începe în plină „belle epoque“. ● Sîmbătă (11 mai), din nou un film de și cu Alain Delon: **Reușita** (Le battant). De data asta partenera lui este Anne Parillaud, iar pretextul filmului și al aventurilor este dat de niște diamante furate opt ani înaintea realizării filmului (1983). ● Cele două seriale de sîmbătă rîmin neschimbate: **Jake și grăsanul** (episodul 15) pe programul 1 și **Mazarin** (episodul 2) pe programul 2. ● Duminică (12 mai) un nou serial pentru copii dimineața: **Vidra** (ep. 1). ● Filmul de duminică va fi o producție recentă (1989) americană, de Lawrence Schiller; **Fosta crainică de televiziune Farrah Fawcett** aici interpretează rolul primei femei fotograf din lume, care a dat și titlul filmului: **Margaret Burke-White**, rîmînd deci în domeniul vizualului. ● Serialul **Dallas** va ajunge la episodul 21, tot duminică după-amiază. ● Luni (13 mai) și marți (14 mai) un film antologic: **Andrei Rubliov** realizat de Andrei Tarkovski în 1966, cu Ivan Lapikov, Nikolai Grinko. ● Marți dimineața, pe programul 1, un film american cu Robert Young și Betsy Bracke: **A doua femeie** (Second Women), S.U.A. — 1951, de Lawrence Schiller. ● Miercuri, pe programul 1, serialul **Decalog** (episodul 3). ● Joi din nou **Dallas** (episodul 22).

(G. D.)

LA HOLLYWOOD caruselul dragostei se rotește mai rapid decît în orice alt oraș al lumii — o nouă pereche de îndrăgostiți în „citadela iluziilor“ sînt actorii: **Thomas Howell și Lalla Zappa** (fiica lui Frank Zappa). Se pare că se vor căsători în curînd.

FILMUL CHINEZ JON DON

FILMUL CHINEZ — **JU DOU**, al regizorului Zhang Yimou (care în 1988 a cucerit Festivalul de la Berlin cu filmul „Sorbul roșu“), are o carieră de circulație bizară în China. Deși a participat la Cannes anul trecut, deși a fost nominalizat la Oscar (în ciuda presiunilor autorităților chineze de a nu fi luat în considerare), în propria-i țară a fost întîi oprit, apoi lansat și în final retras din difuzare. În prezent se pare însă că în sfîrșit va putea fi difuzat nor-

mal. Acest film — poveste de dragoste între doi tineri ce se revoltă clandestin regulilor tradiționale ale societății, a avut o foarte mare influență asupra publicului spectator. (L. Comșa).

Abonamente

Revista se află la poziția 276 pe lista publicațiilor interne. E bine să precizați la oficiile poștale, unde se pot face abonamente în primele 2 săptămîni ale fiecărei luni. Prețul pentru un trimestru — 65 lei + 3,25 lei (taxă poștală). Dacă vi se va spune că nu apare pe listă, atunci faceți referiri la „nota de informare din 11.02.1991“. Dacă, totuși, nu reușiți, vă rugăm să ne scrieți!

Doi mari prieteni

JOE SATRIANI

și

STEVE VAI

(de Alan Di Perna)

CU ANI ÎN URMA, EI ERAU PROFESOR ȘI STUDENT, MENTOR ȘI DISCIPOL ȘI BUNI PRIETENI. ASTĂZI, JOE SATRIANI ȘI STEVE VAI SÎNT URIAȘI. ȘI AU RĂMAS PRIETENI.

Înainte ca Steve Vai și Joe Satriani să explodeze pe scenă, Carle Place, Long Island era o fermă oarecare. Dar cine-și mai amintește de asta? Acum, casa copilăriei celor doi monștri sacri ai „puștii teribile” a devenit centrul pământului pentru nenumărați chitariști. Nu e nici o coincidență că cei doi au răsarit din aceeași micuță suburbie, căci Satriani a fost primul profesor de chitară și mentorul muzical al lui Vai.

Ei au rămas buni prieteni și întâlnirea lor în prezența reporterului de la „Guitar World” este menită a marca un moment de virf al rock-ului — lansarea de către Joe a albumului „Flying In A Blue Dream” și debutul lui Steve cu Whitesnake (în „Slip Of The Tongue”).

el zicea că trebuie să-i văd profesorul care știe chiar să cinte. Așa că m-am dus cu un alt prieten la Joe, care ne-a dădăcit pe amândoi, în același timp.

Rep.: Cît a durat asta?

VAI: Cred că un an.

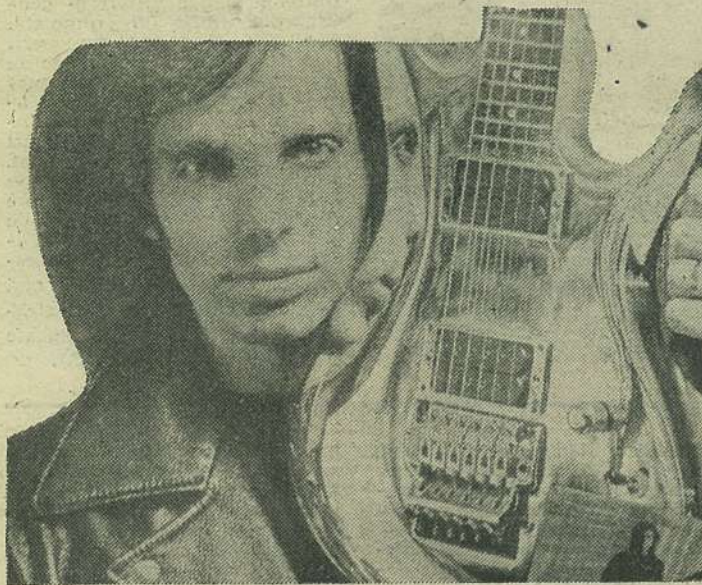
SATRIANI: Trebuia insistat, trebuia continuat studiul. Nu-mi amintesc exact cînd s-a întimplat, dar la un moment dat le-am spus că lecțiile trebuie luate separat, că se poate mai mult decît facem noi.

VAI: Îmi amintesc prima lecție cu Joe. Aveam o chitară și un set de corzi, dar nu cîntasem niciodată, habar n-aveam să acordez chitara.

SATRIANI: Dar cîntaseși la acordeon, nu?

VAI: Așa e.

SATRIANI: Ți-am spus atunci că ai nevoie de coca și de niște ouă.

Steve povestește cum a ajuns la Whitesnake, despre teama inițială față de acest gen de muzică rock și despre dorința lui de a o decora și îmbogăți cu armoniile chitarei sale. De la Whitesnake, discuția sare la Carle Place: amintiri din copilărie, proiecte, ambiții. Steve își amintește că Joe inițiasse împreună cu niște prieteni un grup care-i imita pe Led Zeppelin. Numele acestuia era Tarsus. Patru ani mai târziu, mai tînărul Steve își copia mentorul cu grupul Susrat.

În timp ce Steve își rememora întâmplările adolescenței, pe usă intră Joe Satriani. Contrastul dintre cei doi este uimitor. Îmbrăcat în negru din cap până în picioare, Satriani este un om liniștit, impenetrabil care emană o puternică trăire interioară. Vai este mult mai deschis, radiază energie și culoare și vorbește mult. Totuși îi lasă loc și lui Satch să intervină.

VAI: Îi povesteam despre cum vă imitam. Cum ne-am luat la întrecere cu trupa voastră, cu Tarsus. De fapt, cineva îmi povestise că fiecare tip de la voi bea dimineața coca cola cu ouă. Așa că am început cu asta.

SATRIANI: Bravo! Probabil că de aceea acum ești sătul și îți regim.

Rep.: Deci voi nu ați cîntat niciodată împreună într-o trupă?

SATRIANI: Nu. Pe vremea cînd eram la școală, diferența dintre clasa a IX-a și a XI-a era uriașă.

VAI: Și să mă duc o vreme să stau în „Sea Of Emotion” și să beau ceva acid.

SATRIANI: Faci asta cîteva luni și după aceea vei ști să cînti la chitară.

Rep.: Bine, bine, spuneți-mi și mie ce este cu „Sea Of Emotion”?

SATRIANI: „Sea Of Emotion”? E un loc... (lui Steve). Stil, m-am dus acolo cînd am fost la New York, acum cîteva luni. Acum e altfel... Era un cîmp, parte a unei vechi ferme, unde s-au construit trei școli. Pentru noi era un loc de meditație. Sau un loc unde să te descarci de toate gîndurile și sentimentele. Trebuie să mergem acolo.

VAI: Da, cu Volkswagenul tău. Pe vremuri îl veneram pe Joe, pentru că era profesorul meu. Mergeam acolo și-l ascultam. Iar el punea în chitară tot sufletul lui. Era și diferența de vîrstă, care ne făcea pe noi puștani, să avem o mare admirație pentru „bătrîni”.

Cînd am cîntat ultima oară la Coliseum mi-am luat bicicleta și m-am dus pînă la școală. M-am întîlnit cu cîțiva profesori. L-am văzut și pe dl. Nichol și am vorbit cu el despre tine.

SATRIANI: Serios? Mr. Nichol a fost la Woodstock. L-am văzut în film. Cred că le era destul de greu acestor tineri profesori să lucreze într-o școală atît de conservatoare.

VAI: Profesorul nostru de muzică, Bill Wescott, a avut o mare influență asupra noastră. Joe a învățat multă teorie de la el. Dar, spre deosebire de majoritatea muzicienilor a aplicat-o pe chitară. Ceilalți, dacă învață teorie, o aplică numai în compoziții.

Rep.: Am să vă întreb dacă vreunul din voi scria acordurile?

SATRIANI: Cum să nu! Cum am învățat trei acorduri am și scris un cîntec. Dar ceea ce am învățat de la Wescott, a fost să scriu muzică fără instrument. Pe vremea aceea era o metodă foarte rară. Și tot el m-a învățat să iau o foaie de hîrtie și să scriu fără să știu de fapt ce va ieși și să citec notele peste cîteva zile. Asta pentru a putea păstra orice idee muzicală ce mi-ar fi trecut prin cap, în cazul în care n-aș fi avut nici un instrument la îndemînă. Mi-a spus: „S-ar putea să nu fii un bun chitarist, un chitarist la fel de mare ca Hendrix sau mai știu eu cine. Dar asta nu înseamnă că nu poți fi un foarte bun compozitor”. Datorită acestor lecții de muzică pură am reușit să depășesc o serie întreagă de bariere fizice.

Rep.: Fiindcă vorbim de influențe voi doi aveți idoli comuni?

SATRIANI: Nu știu. Hai să-i găsim.

VAI: Sînt sigur în ceea ce-l privește pe Hendrix. Îl admirăm amîndoi.

SATRIANI: Am fost un mare fan al lui Jimmy Page.

Rep.: Dar dintre chitariștii mai puțin legați de stilul beat? Roy Buchanan, de pildă?

SATRIANI: Da. Mi-a atras atenția într-un moment în care nu mai eram ușor de influențat. Ritmul muzicii sale era complet diferit de ceea ce simțeam eu. Discurile și compozițiile sale nu m-au emoționat niciodată ca cele ale lui Hendrix, Led Zeppelin sau Black Sabbath. Dar am fost incredibil de impresionat de sound-ul chitarei sale și cred că au trecut ani — pînă cînd l-am văzut, în sfîrșit, la televizor — fără să-mi pot da seama cum reușește să obțină acel fel de sunet. Peste toate, m-a impresionat mult personalitatea sa.

Rep.: Dar despre Al DiMeola? După cum vedeți, încerc să amestec numele.

SATRIANI: M-a luat prin surprindere. Nu am fost niciodată realmente impresionat de chitariștii care încercau să-și facă chitarele să sune mai degrabă ca pianul sau sintetizatoarele. N-aș putea să spun de ce. Îmi place muzica clasică, dar nu pot să sufăr chitara clasică. Însă îmi place flamengo, pentru că e altceva. Nu sînt doar notele care ajung la tine. Și ar mai fi un anumit fel de jazz care îmi place cu adevărat. Dar DiMeola a fost unul din primii cîntăreți care cred că au reușit să facă să strălucească mai multe lucruri împreună. E total diferit de Hendrix sau Clapton și totuși are ceva din sensibilitatea rock-and-roll-ului. Cred că e primul care m-a făcut

să recunosc că n-o să fiu niciodată în stare să cînt ca el.

Rep.: Dar dintre cîntăreții de blues?

SATRIANI: Cînd eram copil, ascultam mult blues, de pildă pe John Lee Hooker. Am încercat să simt această muzică, pentru că eram atras de ea cu adevărat. Îmi place să cînt încet, încerc să cînt și să fie liniște în același timp. Muzica este mai degrabă un catalizator al armoniilor interioare ale fiecărei persoane care o ascultă.

VAI: Mie mi-a plăcut bluesul sălbatic. Eram cu Zappa, care mi-a spus: „Ești atît de alb...” și mi-a cîntat un blues vechi. Doar bătea ritmul în chitară. Pe vremea aceea aveam 22—23 de ani.

Rep.: Dar despre accentul pe care tinerii cîntăreți de azi îl pun pe viteză și efecte?

VAI: Stăm aici și discutăm despre Hendrix și Page care au

tuții au fost total diferite. Steve a făcut parte din trupa cu care au fost făcute două discuri. Era o adevărată trupă de rock care a scos discurile și după aceea s-a destrămat. Experiența mea cu Mick Jagger a fost fantastică, dar cu totul diferită. Nu a fost vorba de o trupă, ca aceea a lui David Lee Roth, ci de o mină de talente adunate la un loc și lăsate să se manifeste.

Rep.: Faptul că ați apărut pe scenă lîngă adevărați monștri ai rock-ului nu v-a pus în umbră?

SATRIANI: În trupa lui Jagger era un du-te-vino neobișnuit. Am acceptat oferta lui în cele din urmă, dar i-am spus că nu am de gînd să cînt numai cîntecul Rolling Stones. Dar cred că știa asta cînd m-a chemat. Și mi-am păstrat sunetul și am rămas eu însumi.

Rep.: Tu ce spui, Steve?

VAI: N-o să-mi pară rău niciodată că am încercat să încalț pantofii lui Eduard Van Halen. De fapt, cine a mai făcut-o? Știam că o să fiu comparat cu el și că n-o să-mi fie ușor. Dar cine ne-a ascultat, și-a dat seama că sîntem doi muzicieni diferiți, că fiecare are stilul lui. Iar eu am încercat mereu să păstrez un echilibru între spectacol și tehnică.

Rep.: Ați înregistrat vreodată ceva împreună?

VAI: Eu am o casetă pe care am înregistrat-o împreună, numită „Reflections Of A Year And A Half”.

SATRIANI: Asta de cînd e? VAI: Nu-ți amintești? Eram acasă la tine și-mi dădeai lecții. Eu aveam 13 sau 14 ani.

Rep.: Alceva nu mai aveți?

VAI: Eu mi-am dorit întotdeauna să scot un disc împreună cu Joe. Pînă acum am fost amîndoi foarte ocupați. Dar cred că într-o zi vom reuși.

SATRIANI: Probabil la pensie.

Rep.: O ultimă întrebare. Ce anume admiră fiecare din voi în maniera de a cînta a celuilalt? Sau, care este lucrul pe care unul îl reușește, iar celălalt nu l-ar putea face niciodată?

SATRIANI: Am mai spus asta. Eu sînt un anume tip de chitarist. Dar deși am început să-l învăț pe Steve, el are un cuplu de mușchi în plus în mină. Sau poate niște tenduane. Sau poate că sînt mai bine conectate la creier. Cînd cîntă el ai senzația că toate sunetele sînt ideale, că nimeni nu ar putea niciodată mai bine.

VAI: Ești nebun.

SATRIANI: Nu. Eu te-am ascultat mai mult decît oricine altcineva. Puterea și impactul cîntecelor tale sînt unice. Lumea vede în tine un cîntăreț la chitară, dar tu ești mai mult decît atît.

VAI: Bine, bine. Multumesc foarte mult Joe. Eu nu știu despre ce tot vorbești. Oricum, cred că nimeni n-a vorbit vreodată mai frumos despre mine. Mai ai ceva de spus? Pentru că nu vreau să mă întreprî. Pentru mine, muzica ta este o sursă de inspirație, pentru că nu acceptă nici un fel de compromis. Ea este pură. Îți seamănă. Mi-ar fi ușor să spun „O! Joe Satriani poate să cînte așa cum eu nu pot să o fac”. Dar nu e asta. Joe a perceput o anumită muzicalitate în mine. Dar eu cred că aceasta e nimic pe lîngă ceea ce simt eu emanînd de la el. E un mare muzician!

SATRIANI: Steve, mă sufoc!

fost marii mei idoli. Cred că toți tipii ăștia care cîntă azi sînt niște bebeluși, comparați cu ei. Serios! A fost o mare școală a virtuozilor. Dar acum cred că trebuie schimbată mentalitatea asupra cîntăreților rapizi. Nu e importantă doar viteza cu care cînti.

SATRIANI: Băieții din trupele thrash-metal au crescut cu muzica lui Vaughan, Hendrix, Page, încercînd să-și imagineze acordurile, să-l imite. Dar nu mai auzeau sunetul. De fapt, eu cred că timpul cîntăreților rapizi s-a dus. S-a sfîrșit acum vreo doi ani.

Rep.: Ați lucrat amîndoi cu Mick Jagger, respectiv cu David Lee Roth. V-ați comparat vreodată experiențele?

SATRIANI: Cele două si-

A-Z OF HEAVY METAL THRASH AND HARD ROCK

CIRCUS OF POWER. Proven din Florida. Stilul este impregnat de elementele rock-ului din sud, al anilor '70, blues, boogie și hard rock ba chiar și elemente punk. Albumul de debut (care le poartă numele) a apărut în 1989 și le-a adus mulți fani, mai cu seamă datorită single-ului „Call Of The Wild”. Al doilea disc, „Vices” le-a consolidat popularitatea. Componența: Alex Mitchell (voce), Ricky Mahler (chitară), Gary Sunshine (chitară), Zowie Akerman (bas), Ryan Mahler (tobe). Nerași, tatuaji, băieții închiriază baruri dubioase pentru lansarea discurilor. Proven din Florida dar trăiesc în plin New York.

CHILD'S PLAY. Format în 1983 la Baltimore. Componența: Brian Jack (voce), Nicki Kay, (chitară), Idzi (bas), John Allen (tobe). Rock curat, mai aproape de jeansi, tricouri, docit de machiaj sau geluri speciale pentru păr. Albumul recent: „Rat Race” (1990).

CINDERELLA. Grup care va beneficia cu siguranță și de un portret mai amplu. Deocamdată atât: format în 1983 la Philadelphia, cu Tom Keifer voca-

list și chitarist, Eric Brittingham la bas, Fred Coury la tobe, Jeff LaBar fiind celălalt chitarist. Descoperiți de Bon

Cinderella

Jovi, sprijiniți o vreme, acum se descurcă minunat pe cont propriu. Albumul 1990, se intitulă „Heartbreak Station”.

CIRCLE JERKS. Din Los Angeles, unde s-au format în 1980. Sint apreciați de critici pentru umor, satiră, atitudine socială exprimate în cintece ca „Making The Bomb”, „Wonderful” și „American Heavy Metal Weekend”. Un „speedpunk” suportind toate formele muzicii americane. În filmul „Repo Man” pot fi zăriți în câteva secvențe cîntînd într-un bar de noapte.

The CULT. Au apărut în 1981 la Bradford (Anglia). Componența: Ian Asbury (solist vocal), Billy Duffy (chitară), basistul și bateristul neconfirmați în momentul redactării. S-au numit inițial Southern Death Cult, apoi Death Cult. În evoluția lor destul de zbuciumată (iată, nici azi nu au o formulă certă), au abordat multe genuri de la pop la glam-rock, la psihedelic, la „gotic”, la metal. Li se mai spune și neo-metalisti. Au debutat ca mici vede ale unui post de radio liceal. Basistul Jamie Stewart și bateristul Matt Sorum au plecat recent din grup. Cel din urmă a ajuns la Guns N'Roses, ceea ce nu-i rău. Au reușit pînă în 1989 să cucerească și publicul ceva mai matur iar după câteva turnee peste ocean s-au impus și acolo. Recomandări discografice: „Dreamtime”, „Love”, „Electric” și „Sonic Temple” (apărut în 1989).

The Cult

CYCLE SLUTS FROM HELL. S-au format la New York în 1988. Componența: Honey-One-Percenter (vocal), Queen Vixen (vocal) și She-Fire (vocal) și Venus Penis-Crusher (vocal) alături de un grup de acompaniament care le face să sune ca un fel de Bananarama în versiune metalică. Mult umor (se vede și din modul în care și-au ales numele), agitație pe scenă. Albumul din 1991 editat de Epic le poartă numele.

Despre Cream va povesti Eric

Clapton într-un mini-serial realizat de colegul nostru Liviu Zamora. Istorie fără acest grup născut în 1966 nu poate exista. Pentru cei mai tineri, iată-i și pe colegii lui Clapton, doi tîtani ai rock-ului mondial: Jack Bruce (bas, voce) și Ginger.

Baker (tobe). Cîteva albume pentru a vă pune în temă și a vă stimula curiozitatea: „Fresh Cream” (1966), „Disraeli Gears” (1967), „Wheels Of Fire” (1968), „Goodbye” (1969) după care au urmat două albume live unul lansat în 1970, iar celălalt în 1972. Toate discurile Cream au fost produse de casa Polydor.

Evident, la această literă ar fi trebuit să apară și ALICE COOPER dar el a beneficiat în numărul 2 al revistei de o pagină întreagă semnată de colaboratorul nostru (din păcate inconsecvent) Gabriel Gombos. Rolul lui Alice Cooper în evoluția trecută și actuală a rock-ului fiind imens vom păstra loc (într-un număr viitor) și pentru discografia lui completă. Faptul că el a fost descoperit recent de marile public de la noi grație ultimului L.P. (Trash) ne îndeamnă să-i acordăm o atenție aparte, dar asta nu înseamnă că celelalte hume mari n-ar merita același tratament. Iar pentru a evita orice reacție de neliniște (de critici nu ne ferim) să repetăm invitația de a preciza, pe măsură ce prezentarea grupurilor evoluează, despre care ați dori portrețe mai ample în viitor. Ne vom strădui să onorăm cererile (poate nu chiar pe toate). (A.P.).

Cîte ceva despre:

MIKE OLDFIELD

„Nu există drum de evadare, nu există cale înapoi — în sălile sacre, în cercul interior. Ești doar o figură în mulțime. Nu există loc pentru tine cînd ești sfîrșit...” cîntă Mike Oldfield în „Make Make”, prima piesă de pe cel de-al 16-lea album de studio, „Heaven's Open”, apărut în ianuarie '90. Mike Oldfield este unul dintre cei mai renumiți muzicieni ai scenei rock. Pe deplin fericit nu pare însă a fi, cu toate că duce o viață de familie armonioasă alături de prietena sa, Anita Hegerland, fiica Greta Mari (3 ani) și fiul Noah (1 an), într-o casă de vis în apropiere de Londra, este posesorul unui Ferrari, al unui elicopter, are o grămadă de bani și, pe deasupra, este considerat și un compozitor de excepție. În ultima vreme, se pare că, cine doarește să-i fie pe plac trebuie să i se adreseze doar cu „Michael”, prenumele său complet, pe care, de la 1 ianuarie 1991, îl folosește și oficial.

Imaginea sa de individualist excentric s-a menținut de-a lungul anilor — nici astăzi nu concepe să activeze alături de o trupă permanentă. La înregistrarea discurilor, nimeni altul decît el nu ia vreo decizie. De altfel, nimeni nu s-ar descursa în „parcul” de mașini digitale, Fairlight, Wave Computer, EMU-Proteus, Kory MI și Atari ST, pe care le folosește pentru armoniile sale melodice. Specialiștilor angajați pentru efecte speciale, adică saxofonistului Countrey Pine, bateristului Simon Phillips sau prietenei sale, Anita (solista de badground), „boss-ul” le

scrie notă cu notă, cu precizie, absolut tot ce au de interpretat. Mike nu acceptă nici o sugestie, nu face nici un compromis în ceea ce privește gustul său artistic. Vara trecută a pornit o campanie răsunătoare împotriva întregii industrie muzicale care, după părăsirea lui, ar lansa prea multe rebuturi artistice. În semn de protest, timp de 1 săptămînă a înnoptat în grădină și a intrat în greva foamei.

Michael s-a născut la 15 mai 1953 la Reading. Tatăl lui a fost medic de țară, dar și un pasionat chitarist de la care, la 8 ani, fiul a învățat primele acorduri de chitară. Cu toate acestea, părintele nu a fost deloc încîntat mai tirziu, cînd Mike a declarat că doarește să devină un muzician de profesie. În 1967 Michael alcătuiește împreună cu sora lui, Sally, duetul folk Sallyangie. Doi ani mai tirziu devine chitaristul trupei lui Kevin Ayers, Whole World. Va fi prima și ultima sa experiență ca membru de formație. Peste 1 an și 2 LP-uri cu Whole World părăsește trupa. Doar prietenii cei mai intimi știau că Michael lucrează la un opus. Trei ani a mesterit la „Tubular Bells”, primul album prin care a pășit în istoria rock. Toate instrumentele, de la chitară la buzuki grecesc și clopote tubulare (pe care le-a confecționat singur și care au dat numele albumului) au fost minuite de maestrul însuși.

Casele de discuri i-au respins inițial banda, pretextînd: „Este prea subtilă, prea complicată — deci necomercială...”

Un cunoscut de-al lui Michael, pe nume Richard Branson, și-a investit toți banii într-o companie proprie, doar pentru a lansa „Tubular Bells”. Cu acest disc, apărut în 1973, Mike Oldfield (pe atunci în vîrstă de 20 ani) a devenit peste noapte superstar. Branson a

devenit milionar, iar firma sa, Virgin, este astăzi una dintre cele mai renumite din industria muzicală. Solistului nu i-a fost însă deloc ușor să se adapteze acestui statut neașteptat. În public nu a apărut decît o singură dată, în 1973, cînd „Tubular Bells” a fost

prezentat cu acompaniament orchestral — luminile rampei îl îngrozeau. Mulți nici nu au bănuit atunci că silueta fragilă, cu plepe pe umeri, ce cînta la chitară cu spatele la public, era creatorul muzicii. Apoi Michael s-a retras din nou în studio, revenind în 1974 cu LP-ul „Hergest Ridge”. În 1976 apare al III-lea album, „Ommadawn” — dar artistul este epuizat. Așteptările fanilor, rumoarea iscată de presă în jurul persoanei sale și în special permanentele solicitări de a apare live i-au creat o asemenea tensiune, încît a început să se manifeste tot mai dese gânduri de suicid. Prietenii au reușit să-l convingă să se supună unui tratament psihiatric de durată. Mike Oldfield cel din 1978 va fi o persoană complet schimbată: sigur pe sine, plin de elan creator și cu părul tuns scurt. Noua creație cu care s-a prezentat, „Incantations”, a fost chiar susținută de un lung turneu de lansare. Pe scene Mike era acompaniat de 12 violoniști și 12 soliști — el însuși neapărînd deloc la microfon. Între 1981 și 1983 a colaborat cu Maggie Reilly, supranumită „vocea de clopotei”. În acest interval s-au născut superhiturile „Wonderful Land”, „Five Miles Out” și „Moonlight Shadow”. Un alt mare succes, „Shadow On The Wall” (1983), a fost interpretat de Roger Chapman. Single-ul din 1985, „Pictures In The Dark”, reprezintă prima colaborare cu Anita Hegerland, a cărei voce va fi reauzită pe 3 dintre piesele albumului '87, „Islands”. Între timp Anita se mutase cu Michael în noua lui casă din Buckinghamshire. De curînd solistul și-a amenajat în pivnița acestei locuințe un studio, în care își va concepe noul proiect — continuarea albumului „Tubular Bells”.

Traducere și adaptare M. G.

răspundem dacă sintem în stare

NARCISA ILIESCU (Iasi). Cuvinte frumoase și sincere la adresa folk-ului, a necesității revenirii acestui gen. Nu s-a scris destul despre festival? Păi am fost singura publicată din țară care a rezervat 2 pagini și ceva în 2 numere, acestui eveniment! Cred că ar trebui să te adresezi celor care au omis chiar și simpla menționare. Pentru un turneu în țară cu laureatii ar fi nevoie de fonduri deosebit de mari iar organizatorii nu primesc subvenții, sint artiști grupați într-o societate de tip sindical. În ceea ce privește intenția ta vădit hazardată, de a face un referendum pentru a stabili cîți fani are folk-ul și cîți are rock-ul, te-aș sfătui să renunți. La ultimul spectacol, deci cel de Gală, au fost locuri libere într-o sală de 500 de locuri în timp ce exact la aceeași oră poliștii încercau să-i trimită acasă pe fanii rămași afară ai grupului Celedalte Cuvinte. Distanța dintre săli nu e mai mare de 7 minute, mers pe jos relaxat! Ne recomanzi să ne ocupăm mai mult de ai noștri

Andrei Partos

ca acest răspuns să ajungă la tine pentru a lămuri, încă o dată, o confuzie creată în timp. Revista „Metronom” n-a avut și nu va avea nici o legătură cu emisiunile „Music-Box” și „Metronom '91”. Deci scrisoarea ta va trebui să ajungă la Televiziune. Oricum cred că ai răspuns bine la „testul” de videocunoștințe, deși n-am văzut emisiunea (vineri după-amiază dorm profilactic).

ADA S. (Vaslui). Atît pentru Dan Bittman cit și pentru Cristian Minculescu poți scrie pe adresa revistei. Voi avea grijă să le parvină prin intermediul Societății Metronom ai cărei membri sint.

ADRIAN MĂRGĂRIT (Otopeni). În curînd ajungem la litera D și atunci va fi rîndul lui Def Leppard. Rick Allen a fost

le am, dar poate ne ajută cineva: Fiica faimoasei actrițe Vivian Leigh, după care scrii „sau a lui Clark Gable, Olivia de Havilland sau Leslie Howard”. Adresele lor le vrei? Ale copiilor? Cel de-al doilea album al solistei Sam Brown n-a mai avut succesul scontat. Lumea s-a fixat la acel „Stop” și va fi foarte greu să-l uite în favoarea unui alt hit (doar dacă blonda favorită se autodepășește).

AMALIA GARCEAC (București). Mai întii scrisoarea cu 4 topuri. Care-i ordinea lor? De ce atîtea deodată? Melodia Di-dei Drăgan (compusă de Mihai Pocorschi) nu poate figura în topul nostru dintr-un motiv simplu: la dorința celor doi, dar în primul rînd a autorului, piesa n-a fost difuzată la radio din toamnă pînă în prezent (cel puțin aceasta-i informația pe care o dețin de la Redacția de muzică ușoară)! Te rog să-mi dai și numărul oficiului poștal la care n-ai putut face abonament. Despre Bon Jovi chiar subsemnatul a scris de vreo 7-8 ori (de la primele apariții prin 1984-85 pînă la zi). Asta nu înseamnă că nu voi reveni. Rețin opinia ta că „Blaze Of Glory” e o capodoperă și n-are ce căuta în topul pop! Textul melodiei, dintr-o scăpare de organizare n-a intrat integral. Ți-l pot pune la dispoziție. Revista „Bravo” s-a găsit în oraș cu 100 dar și cu 150 de lei. Nu constant și nu ultimul număr dar e un început încurajator. Poate printre schimbările culturale cu Franța se va inscrie și problema abonamentelor la reviste de specialitate serioase (Best, Rock & Folk). Cu gîndul la numeroșii cititori din țară (unde merge 95 la sută din tirajul nostru) mă bucur de oricare sursă de informație. Pentru cronică TV va trebui să te oprești la domeniile noastre. Observația privind excesul, „regim drastic de francofonizare” are o bună parte de adevăr dacă ne gîndim la filmele și clipurile văzute în ultima vreme. Festivitatea decernării premiilor „César” a fost o ocazie agreabilă de a-i vedea pe unii în ipostaza civilă, de a-i vedea cu adevărat emoționați. Normal că ne bucuram și alte evenimente de acest gen cum ar fi fost decernarea „Oscar”-urilor sau a premiilor „Grammy”. Despre „Actualități” vom discuta cînd... le vom avea! Pentru mama ta care-l agrează pe Bob Geldof iată un amănunt mai puțin cunoscut. Născut în 1953 el a fondat trupa Boomtown Rats în 1976, una dintre reprezentantele de vîrf ale noului val britanic. Printre puținele nume mari care ne-au vizitat țara.

Marele hit „I Don't Like Mondays” (Nu-mi plac zilele de luni) are o origine reală. Geldof a citit un articol într-un ziar în care se relata cazul unei fetițe din San Diego, Brenda Spencer, care într-o zi s-a dus la școală cu pistolul tatălui ei pe care l-a și folosit din plin făcînd un adevărat măcel. Cînd a fost dezarmată și întrebată de ce a făcut toate cele, a spus senină că „nu-i plac zilele de luni, atunci era chiar luni!”. Astfel s-a născut melodia care n-a fost difuzată în S.U.A. pînă la pronunțarea hotărîrii tribunalului în 1979. Brenda a fost condamnată la 25 de ani. Are timp să îndrăgească toate zilele săptămîinii. Despre Sir Bob Geldof al momentului se cade să recapitulăm mai multe date într-un număr apropiat. Dacă există un Fan Club Bon Jovi în România? Dacă da, ne scrie cineva și vei afla și tu.

Kylie Minogue — tot mai matur

dar argumentul nu-mi sună prea clar: „...întreptați-vă atenția și către cîntăreții români, buni sau mai puțin buni sînt ai noștri”. Am senzația că lucrezi la Consiliul Culturii, dacă mai citești în continuare. „Folkiștii exilați”? Poate ai vrut să te referi la cei emigrați. Datele personale de la ai noștri le obțin mai greu decît pe ale străinilor (acestea sînt publicate prin grija impresarilor, producătorilor, atașajilor de presă). Dar, pentru că pui atîta pasiune, te-aș solicita să mă ajuți în acest sens. La întrebarea „Unde este Sorina Moldvai și de ce?” nu știu cum să răspund... Nu-l în țară de cîtiva ani buni... de bine ce era... și este. Asta-i! Portret Chris Rea în pregătire. Îi voi adresa întrebările tale lui Victor Socaciu pentru rubrica „Cititorii întrebă... vedetele răspund”.

VELICU ANDREEA SORANA
CĂTALINA (București). Sper

chiar pe copertă. Pierderea lui Steve Clarke, unul dintre fondatorii grupului (la 23 aprilie ar fi împlinit 31 de ani) a produs un nou șoc greu de surmontat. Numele celedalte pe care le amintesci ca absente din presa muzicală a zilei intră în categoria „mijlocie”. Adică nici prea mari ca să se scrie oricînd, chiar fără activitate, nici prea insistenți în menținerea cotel dobîndite prin apariții anterioare. (Patsy Kensit, Princess, Sweet Connection n-au produs în acest an încă nimic de reținut). Dorința ta s-a împlinit, a apărut un articol bogat despre Jean Michel Jarre. Despre Koto și Laser Dance (proiecte de studio) nu am cum să-ți ofer așa ceva! Cu privire la „abordarea” persoană la persoană să nu te mai jenezi. Cu mare plăcere discut cu oricine despre domeniile de care mă leagă pasiunea. (Doar să nu fii violent cum devin unii mai pătimiși!).

MARIAN COTRĂU (Salonta). Adresele pe care le soliciți nu

POP Rock

Cronica discotecilor

Nu este de loc un vis, e un coșmar la PARADIS

Discoteca PARADIS e situată în cadrul complexului PARADIS din Jupiter; patronată de societatea JUPITER-AURORA S.A., în colaborare cu ROXI; Capacitatea — 340 locuri; puterea de audiere — 1500 W/canal program: 21-4; dotare în valoare de 60.000 \$: pick-up-uri Technick's, amplificatoare HI-FI! FI, mașini de fum? stroboscop etc.

Intrarea în PARADIS e doar 100 lei da' ce folos! Unu Mai și e un frig înăuntru de ar putea îngheța chiar și prețurile dacă ar dori patronii. Dar nu. ● Unul din patroni, dl. Gabriel Roxin, venit din vest, stă la ușă și rupe bilete. ● Celălalt patron, directorul Complexului PARADIS, dl. Ioan Florescu zice așa: „Eu am lucrat și la „Castekul” — în Mamaia, și la alfe discoteci. Dar nici una nu se poate compara cu PARADIS-ul. Din punct de vedere al costului intrării, al prețurilor produselor, sintem cei mai competitivi. Localul nu este de mare lux, fiindcă nu putem transforma, de pildă, scaunele în fotolii căci astfel s-ar micșora numărul locurilor, iar la noi, un Pepsi costă 20 lei, un whisky — 30 lei și așa mai departe. Ce părere aveți? În plus, protecția clientului este de 99 la sută”. ● Procentului lipsă i-a corespuns probabil faza cu broasca adusă pe ringul de dans de către individul acela. Ori cu arabul beat care arunca cu sute (de dolari, ce naiba) peste dansatori. ● Și la PARADIS merge poanta cu „toaletele sint frumoase, da' unde e toaleta” fiindcă e undeva, însă acolo în incintă nu e. ● Am comandat whisky și pepsi. Whisky-ul costa 120 lei iar pepsi-ul 40 lei! ● Totuși se dansa în disco-bar-ul PARADIS! Nu era rău. Numai că, așa cum povesteam la început, era Unu mai... bun decît el: CASTELUL — Mamaia.

DAN DIACONESCU

Richard „Soffer” Coles îl calcă pe Jimmy Somerville

Richard Marx

RIGHT HERE WAITING

Oceans of hot Day after day And thus lonely go insane I hear your voice On the line But it doesn't scour the tear If I see you next to never How can we say forever Wherever you go Whatever you do I will be right here waiting for you	You got me goin' crazy Wherever you go Whatever you do I will be right here waiting for you
Whatever it takes Whatever heart breaks I will be right here waiting for you	Whatever it takes Whatever heart breaks I will be right here waiting for you
I took foregrounded All the times Then I thought it would last somehow	I wonder how we can survive with romance But in the end if I'm with you I'll take the chance Oh can't you see it baby You got me goin' crazy Wherever you go Whatever you do I will be right here waiting for you
I hear the laughter I taste the tears But I can't get near you now Oh can't you see it baby	Whatever it takes Whatever heart breaks I will be right here waiting for you, waiting for you

LEGENDĂ ȘI ADEVĂR

Beatles-ilor și prietenilor lor li s-a părut amuzant că această petrecere în cinstea lor urma să aibă loc la Ad Lib Club. Preconizată a fi intimă, petrecerea a ținut până dimineața la cinci inundată de alcool. Când John a fost întrebat „Folosiți conștient onomatopoele?”, nepricupind despre ce e vorba, l-a suspectat de insinuări.

A doua zi după o masă frugală, la care Cynthia urmărea stupefiată cum John își inecă mahnirea în vin alb, John a fost solicitat să țină un discurs. Nu chiar la fel de beat ca în seara precedentă, s-a împleticit spre microfon și a mormăit: „Vă mulțumesc mult. A fost o plăcere” și s-a întors la locul său. În sală s-a așternut o tăcere mormintală. Doar o voce stingheră a întrebat „Ce a spus”. Un alt invitat a sugerat: „A spus că părem foarte fericiți”.

Veștile despre umorul lui Lennon s-au răspândit din gură în gură prin sala plină de literați. În câteva zeci de secunde au izbucnit aplauzele, încințați de inteligența obscură a lui John. Încă o dată, deși nu purta haine regele nu a răcit. Cynthia, ca soție a unui Beatles, devenise și ea o celebritate și chiar micuțul Julian era cunoscut de către fani. Adresa de acasă a lui John putea fi aflată de oricine voia neapărat să o știe, iar pe scările de la intrarea în Emperor's Gate se formase deja un grup permanent de admiratoare-santinele. Ori de câte ori Cynthia cobora cu căruciorul să îl plimbe pe Julian era pur și simplu împinsă la o parte de fetele care voiau să îl vadă, să îl atingă. Amindurora le era frică de acele mini cu unghii lungi, desperate să îl cupească pe micuț de obraz sau să îl gidile sub bărbie. Dacă Cynthia refuza să se lase atinsă de ele sau să semneze autografe, fetele se revoltau și o blestemau. Dacă mulțimea era prea mare, îi era frică să iasă și stăteau toți în casă zile în șir.

Nici numărul de telefon al lui John nu putea rămâne mai secret decât adresa, și în curând a fost declanșată o bine orchestrată campanie de apeluri, venind atât de la bărbați, cit și de la femei. Unii dintre cei care sunau erau realmente interesați și bine intenționați, alții obsceni în exprimare, cițiva chiar maniaci. Pe Cynthia începuse să o stréseze să răspundă la telefon, iar cititul corespondenței devenise un calvar. Scrisorile de la tinere femei oferindu-se să-l „întrețină” pe John cu diverse practici sexuale erau în sine lecții pentru încă inocenta doamnă Lennon. Atât de inocentă încă nu fusese în stare să înțeleagă de ce prietenia cu cuplul care locuia la un

etaj inferior se spulberase într-un nor de dezaprobare. Spre marea ușurare a Cynthiai, John a informat-o că vrea să cumpere o casă și să se mute din locuința pe care o ocupau. Bryce-Hamner, firma care îi consilia pe membrii formației, îi sfătuisă să cheltuiască banii neimpozabili în ceva solid, ca de exemplu să-și cumpere cite o casă. John pusese ochii pe o casă în Weybridge, o suburbie elegantă, situată la vreo 20 de mile sud-vest de Londra. „Kenwood”, căci așa se numea, era o construcție în stil Tudor, situată pe un deal din lanțul St. George Hills, costa 40 000 lire sterline și era destul de degradată, necesitând reparații și renovări serioase. John fixase costurile pentru renovare și decorări interioare la 30 000 de lire. Nimeni în afară de John nu bănuia ce voia să facă pop-star-ul în această zonă cu grădini și pașiști extrem de îngrijite. Firește că pentru Cynthia noua casă era ca o binecuvântare dumnezeiască, ca o eliberare din închisoare. Weybridge era un loc minunat pentru a-l crește pe Julian și o șansă pentru a-i crea lui John un adevărat cămin, pentru prima oară în căsnicia lor. Cele 30 000 de lire pentru decorări și renovare ar fi bulversat orice soție, așa că Cynthia abia aștepta să se mute și să înceapă lucrul la casă.

Faima îl asaltase și pe Brian Epstein, iar prietenii săi apropiați erau fascinați să constate că reputația sa era la fel de bine conturată, ca manager al Beatles-ilor, fiind la fel de des fotografiat ca și băieții, vorbindu-se la fel de mult despre el ca și despre cei patru. Pentru tineretul din Marea Britanie era ca un blind Moș Crăciun, un fel de „inventator” blajin al acestui mare cadou oferit omenirii — The Beatles. Cuvinte ca „impresario” sau „idol-ma-

ker” îi precedau adesea numele. Constituia de asemenea un simbol al bunăstării și generozității. Se bucura de popularitate uluitoare.

Din punct de vedere profesional părea infailibil. Cilla Black, singura sa legătură cu sexul opus, a cunoscut un al doilea succes răsunător cu o piesă a lui Burt Bacharach intitulată „Anyone Who Had a Heart” (Oricine are o inimă), iar Billy J. Kramer și Dakotas au avut trei mari succese în lanț cu „Secret”, „Band To Me” și „Little Children”. În aprilie, lui Brian i s-a cerut să-și scrie un gen de autobiografie pentru a spune lumii întregi cum a reușit marile performanțe, sugestie pe care tânărul de 29 de ani a salutat-o cu incitare.

Și-a comunicat intenția de a scrie această carte când se afla împreună cu Beatles-ii și cu Neil Aspinall într-un lift foarte aglomerat.

„Poate, a spus Brian, îmi sugerează vreunul dintre voi un titlu”.

„De ce nu o intitulezi «Queer Jew» (Excentricul evreu)?”, a sugerat John.

Brian a fost atât de afectat de această malițioasă propunere a lui John, încit atunci când ușile liftului s-au deschis toți au văzut că avea lacrimi în ochi, dar pe John nu l-a mișcat niciunul tulburarea lui Brian. Mai tirziu când le-a spus că a alesese titlul „A Cellarful Of Noise” („Un subsol plin de zgomot” / traducere aproximativă), cu referire la Cavern Club, John a continuat să îl tachineze, propunând titlul „A Cellarful Of Boys” („Un subsol plin de băieți”).

GABRIELA ȘEICARU

— Va urma —

Istoria europeană a sintetizatorului

ANGLIA

O altă tendință de luat în seamă în istoria constructorilor de instrumente muzicale electronice englezi, urmărește cariera lui CHRIS HUGGETT. În 1977 după ce colaborează cu FERROGRAPH și 3M acesta îl înfălșește pe ADRIAN WAGNER un bine-cunoscut sintetizist care intenționa să construiască un aparat complex și în estetic, dar să aducă prin compensație un plus de flexibilitate și calitate a sunetului. Cei doi au ajuns în cele din urmă la ideea de a construi un instrument cu filtre analoge dar cu celelalte etaje digitale. Pentru a folosi microprocesorul ca punct de plecare ar fi însemnat ca prețul aparatului să fie altul decât cel scontat el fiind în cele din urmă construit în jurul TTL-urilor (TRANZISTOR-TRANZISTOR-LOGIC). Noutate absolută.

Sintetizatorul a fost numit WASP (viespea) datorită culorilor galbene și negre folosite pentru masca acestuia. WASP avea un preț neobișnuit de scăzut (450 \$) aproape jumătate din prețul unui aparat din aceeași clasă. Compromisurile de care vorbeam au fost făcute la capitolul claviatură, (două octave și jumătate desenate pe o placă de plastic) posibilități reduse de amplificarea a sunetului (un mic difuzor încorporat). Poate că cea mai importantă inovație a WASP-ului era interfața digitală bidirecțională care permitea ca două sau mai multe aparate să fie interconectate. WASP-ul a devenit în felul acesta un mare succes. Se vindea cam 30-40 pe săptămână. Nume mari precum Dave Stewart (Eurythmics), Dave Greenfield (Stranglers), Jean-Michel Jarre, Pink Floyd, Genesis, Rick Wakeman, Patrick Moraz etc. au folosit cu succes în studioul sau pe scenă această așa-zisă jucărie care

venea să completeze arsenalul de claviaturi ale acestora. În anul 1981 producția WASP-ului a fost sistată din motive încă necunoscute. Din fericire această nu a dus și la dispariția lui Chris Huggett de pe tărîmul construcției și proiectanții de instrumente electronice. El petrece o mare parte din timp încercînd să îmbunătățească conceptul ce stătea la baza WASP-ului în sensul de a-l echipa cu o memorie digitală, sinteza auditivă și chiar un sequencer. În 1983 Huggett se implică în proiectul Oscar construit de Oxford Synthesizer Company care era codusă de părintii săi, și aduce pe piață un sintetizator digital care suna ca unul analog. Piața se arată foarte interesată iar vânzările cresc rapid în ciuda faptului că aparatul era monofonic și costa cit unul polifonic (Roland Juno 60). Deodată însă totul pare să fie pierdut pentru că pe la sfîrșitul anului '83 începe era MIDI. Chris oprește vinzarea Oscar-ului și concepe la repezeală o interfață MIDI pentru el, crescînd în același timp capacitatea sa de memorie. Rezultatul nu s-a lăsat așteptat, Oscar-ul devenind cel mai căutat sintetizator monofonic programabil dotat cu MIDI, el venind în completarea instrumentelor de scenă folosite de nume precum: Ultravox, Keith Emerson, Guy Fletcher (Dire Straits), Stevie Wonder și alții. Chris Huggett abandonează la un moment dat producția instrumentului din aceeași motivă obscure fără să înceteze însă munca în acest domeniu al electronicii. El lucrează și în ziua de azi ca inginer proiectant fără să aibă o apartenență precisă la vreuna din companiile cunoscute.

DORU CĂPLESCU

— Va urma —

COMENTATORI EXTRATEREȘTRI ȘI SATELIȚI

● Doi cititori s-au pus serios pe treabă, nu ca voi, și s-au desprins de pluton (oare în ciștigători?). Primul este Marian Valentin Burlacu (București): „În primăvara anului 1989, cînd am auzit după o tăcere îndelungată impusă „de sus”, glasul domnului Cristian Țopescu însoțind evoluția echipei Steaua în finala Cupei Campionilor Europeni de la Barcelona m-am repezit la reportofonul meu și am înregistrat comentariul... Cei care îmi vor spune că sînt puțin nebun nu vor înțelege că atunci, în acea zi de mai, eu nu aveam de unde să știu dacă voi mai avea vreodată ocazia de a asculta comentariile... extraterestre ale domnului Țopescu. Am spus extraterestre pentru că acele comentarii purtînd semnătura Țopescu au avut întotdeauna ceva ieșit din comun, ceva care îți topește sufletul... Nu știu ce mi-a venit să înregistrez în urmă cu puțin timp comentariul finalei Cupei Cupelor la baschet dintre P.A.O.K. Salonic și CAI Zaragoza. Poate este o chestiune de intuiție. Dar imediat după finală mi-am zis: „Iată că avem încă un comentator... extraterestru! Pentru că nu văd cum l-aș putea numi pe domnul Bogdan Stănculescu dacă nu extraterestru. Să comentezi într-un ritm îndrăcit o finală neutră, să bați recordul de cuvinte pe secundă, o performanță în care excelează de regulă francezii, să dai telespectatorului informațiile cu precizie, iată ce înseamnă să ai respect pentru meseria ta

de comentator și, în același timp, pentru cel care te ascultă! Dacă în cazul domnului Țopescu valoarea comentariilor sale nu mai miră pe nimeni, evoluția verbală entuziasmantă a domnului Bogdan Stănculescu ne face să devenim increzători în viitorul comentariilor sportive TV. Așteptăm deci ca în viitor asemenea comentarii extraterestre să devină și la noi... terestre, adică să le întîlnim cit

Cronica TV

mai des și la cit mai mulți comentatori sportivi TV”.

■ Da' nici Răzvan Codreanu (București) nu se lasă:

„Să începem cu lucrurile bune că-s mai puține: sporirea numărului transmisiilor, Cristian Țopescu... În rest... Dumnezeu cu noi (cu mila)! ■ Luna dialogul Dumitru Graur — invitați se supune regulilor impuse de titlu „Repriza a III-a”... Parcă asistăm la o gală de box nesărată, cu puncheorii oboșiți și arbitrii cu decizii anapoda, pentru că emisiunea este vorbărie goală, fără efect ■ Și dacă emisiunea de luni, deschizătoare de drum în săptămînă, are o asemenea calitate, pînă simbăta cînd e cit de cit ceva de urmărit („Săptămîna sportivă”) o ținem tot așa: 2-3 rezumate, la „Actualități”, cu

specialista în fotbal Dana Alexe și mult, mult tenis ■ Transmisiile directe (cu excepția celor comentate de Cristian Țopescu) ne duc de la biserică — Ionel Stoica — la „încălzirile de zor” ale lui Cornel Purnea... Oare cînd vom avea cronicari de sport la comentariile din acest domeniu și nu diletanți? ■ Promisiunile se țin lanț: secvențe din NBA, NHL, campionatul Ligii Americane de Football (nu Soccer)... Deocamdată doar cîteva rezumate, re-luate la nesfîrșit, par a fi ceea ce ni se promite... În acest timp, „specialiștii” noștri din TVR urmăresc pe programele de satelit transmisiile de bună calitate, fără a ne spune un cuvînt... ■ Ce aș dori... Un canal de sport gen „Eurosport” sau măcar un program permanent, cu imagini la zi, „comentate” în stil mare de adevărații profesioniști, nu de fii de „disidenți”... (Chestia cu disidenții nu este scrisă la „vrăjeală”, în necunoștință de cauză...)

Cînd se poate realiza?

Atunci cînd TVR va organiza concursuri pe posturi pentru crainici, reporteri și jurnaliști TV, în care admiterea să fie făcută pe merit și nu pe baza dosarului...

P.S. Să nu se supere redactorii emisiunilor de tineret și muzică pentru faptul că nu le-a venit încă rîndul. Li așteaptă și pe ei o cronică pe „bune”, fără ascunzișuri și „prejudecăți”... Așa, domnilor!

DAN DIACONESCU

ERIC CLAPTON

Cu propriile sale cuvinte

In numărul patru al revistei noastre, Liviu Zamora ne povestește despre virsta adolescenței și primele răbufniri ale talentului unuia dintre cei mai trainici artiști ai muzicii rock — Eric Clapton. Nevoit să intrerupă serialul despre viața celui care a influențat mai multe generații de ascultători dar și de muzicieni fideli rock-ului, Liviu Zamora reia povestirea sa începând cu acest număr.

După ce l-am acompaniat pe Sony Boy Williamson, câțiva ani mai târziu Rossie Robertson din grupul The Band povestește că Sony Boy întorcându-se în patrie, povestește în gura mare că albi din Anglia n-au nici cunoștințele elementare de muzică. Omul avea dreptate: atunci când am cîntat cu el, eram la granița trecerii spre un grup pop, iar el ne-a reîntors la blues. A trebuit pur și simplu să învăț cum să cînt și mai puțin ce să cînt. Asta este esența totului: cînd să dai drumul la o notă muzicală și cînd să o oprești. Cred că am învățat destul de devreme să fiu stăpîn pe sunet. Știam, de exemplu, cum să fac ca o notă, dacă se distribuie în mod judicios, să umple întreaga piesă. Acest lucru pot să-l aud și acum cînd ascult unele din înregistrările grupului Cream. Dar să revin la povestea mea alături de Yardbirds. Am plecat cînd ei urmau să devină populari. După mult cîntat prin cluburi sau prin turnee, de cîteva ori am apărut și la TV. În acest moment, formația se afla la o răscruce: trebuia să ne adaptăm repertoriului, să facem hituri și să fim antrenați, mai ales că în cluburi ne pierdusem pozițiile. Nimeni nu dorea să se întorcă în cluburi fiindcă toți simțiseră deja gustul atractiv al popularității. Cînd făceam o înregistrare trebuia ca pe disc să se aflu o piesă a lui Otis Reading. Deodată toți s-au îndrăgostit de o piesă mult mai comercială și mai simplă. Eram nemulțumit, m-am închis în mine, am devenit intolerant, un adevărat dogmatic.

Pentru că băieții l-au auzit pe Jeff Beck care le-a plăcut foarte mult, m-au rugat pur și simplu să nu mai cînt cu ei, să plec. Am fost de acord, fiind convins că aceasta reprezintă pentru mine o soluție și în același timp un progres. Cele cîteva luni care au urmat le-am dedicat exercițiilor, exerciții pe care le făceam cîte 5 ore pe zi. Cîntam numai blues, nimic altceva nu mă mai interesa. Intr-o zi am primit o chemare de la un muzician, John Mayall, care a auzit că sînt un om serios, că nu mă interesează banii și popularitatea. În momentul în care am fost primit în formație, aveam impresia că sînt un om de bază, mai ales că din prima zi am participat la alegerea materialelor și a repertoriului. John a simțit, se pare, că sîntem caractere apropiate. Era un colecționar de discuri și avea o colecție la care doar puteam visa. Cînd mă duceam la el, dădeam drumul la ce apucam și pentru fiecare cîntec ascultat strigam: „Asta trebuie să o cîntăm și noi“.

De această perioadă este legată și una dintre cele mai nostime aventuri ale mele, după care puțin a mai lipsit ca să-mi termin cariera în Grecia! Și anume, după multe concerte cîteva dintre noi am decis să pornim la drum cu o camionetă în jurul lumii. Bineînțeles că am luat cu noi și instrumentele și cînd ne aflam în Grecia ne-a găsit un manager

care avea o formație locală ce cînta pe terasele hotelurilor, mai ales din repertoriul Beatlesilor. Ne-a rugat să cîntăm înainte de începerea concertului grupului său și ne oferea o sumă destul de frumoasă, lucru care ne prindea bine. Neșansa a făcut ca jumătate din membrii formației grecești să moară într-un accident de automobil. Am cîntat partea noastră și apoi, eu am cîntat și cu grecii, din cauză că piesele Beatlesilor le-am putut prinde repede. Apoi managerul a pus gheara pe mine și mi-a oferit o sumă substanțială ca să rămîn cu ei, așa că încă 3 săptămîni am distrat oaspeții din Grecia. La sfîrșit a trebuit totuși să fug.

Cînd ne-am întors la Mayall, la chitară bas cînta Jack Bruce și o făcea într-adevăr foarte bine. În curînd el a plecat să cînte la Manfred Mann, iar la noi a venit John McVie. Eu mă simțeam însă mai bine cu Jack, cel cu care aveam să formez mai târziu grupul Cream. Simțeam că atunci cînd cînt cu un bassist care-și compune singur partea sa, pot interpreta ceva cu totul nou și personal. Între timp am înregistrat cu Mayall un album, numit „Bluesbreakers“ pe care îl consideram cu o înregistrare a cîntecelor noastre de rutină, pînă am priceput că oamenilor le place foarte mult. Totuși eram influențat de

LIVIU ZAMORA

TOP TOP TOP

CURIERUL NATIONAL

În urma apelului meu lansat cu puțin timp în urmă se pare că prin topurile noastre a început să bată cu adevărat vîntul de primăvară. Protagonistii își schimbă cu furie locurile iar numele noi au un cuvînt greu de spus. Salturile și schimbările sînt la ordinea zilei în TOP 30 dar ceea ce este de reținut este creșterea calitativă înregistrată de scrisorile voastre. Se pare că dorința de a fi la curent cu ceea ce se petrece în muzică ne animă pe toți.

Vă solicităm în continuare în a vă da friu liber imaginației. Așteptăm topuri speciale în care, de exemplu titlurile cîntecelor să aibă în compunere doar nume de fete, sau unul ori mai multe cifre ce ziceți!? Avem încredere în gustul și pricepera voastră. Cei mai buni vor fi premiați!

Acum consultați topurile și... treceți la masa de lucru.

TOP 5 POP R

1. Soare din val — Silvia Dumitrescu. 2. Nu mai vreau — Loredana Groza. 3. Te rog d-ră nu pleca — Gabriel Cotabiță. 4. Frumoasa doamnă — Daniel Iordăchioaie. 5. Mi-e frică — Alexandru Andrieș.

PROPUNERI: Să mă iubești — Dida Drăgan, Verighetele de iarbă — Angela Stoica; O poveste din Vest — Aurelian Temișan.

TOP 5 ROCK R

1. Singur în nopțe — Compact. 2. Cina dragonului — Celelalte cuvinte. 3. Oriunde te vei afla — Holograf. 4. Totul sau nimic — Iris. 5. Cenușă și diamant — Voltaj.

PROPUNERI: Sînt mulți — Survolaj; Povestiri dintr-o gară — Cargo; Voi cîștiga — Quartz.

TOP 10 POP S

1. Mea Culpă — Enigma. 2. Someday — Mariah Carey. 3. No Coke — Dr. Alban. 4. Joyride — Roxette. 5. Crazy — Seal. 6. G.L.A.D. — Kim Appleby. 7. Gonna Make You Sweat — C&C Music Factory. 8. Go For It — Joey B. Ellis. 9.

Ice Ice Baby — Vanilla Ice. 10. Auberge — Chris Rea.

PROPUNERI: I'll Call Your Name — A-HA; Thinking About You — Whitney Houston; Tell Me What You Want — Culture Beat.

TOP 10 ROCK S

1. Wind of Change — Scorpions. 2. Bang a Drum — Jon Bon Jovi. 3. Money Talks — AC/DC. 4. Hangar 18 — Megadeth. 5. Painkiller — Judas Priest. 6. Innuendo — Queen. 7. Midnight — Skid Row. 8. Something To Believe In — Poison. 9. Can't Find My Way Home —

House of Lords. 10. Love Conquers All — Deep Purple.

PROPUNERI: Heartbreak Hotel — Cinderella; Seasons In The Abyss — Slayer; In My World — Anthrax.

LIVIU ZAMORA

Alexandru Andrieș

